

Жени от градски цигански семейства предпочитат да просят по селата. „Баба ходеше по селата да проси – там бяха по-щедри“ (ж., 69 г., лахо, Стара Загора). Възрастен циганин от групата на хорохане рома в Търговищко си спомня: „Майка ми цели 25-30 години не смъкваше торбите от гърба си. Бродеше по селата, минаваше по 10-15 км на ден. Ходеше по къщите и просеше...Просията бе за нас работа. Никога не ни е било срам да просим. За нас е нещо обикновено, като да кажеш „Добър ден“ (м., 70 г.) (цит. по Петров, Маринов 2004: 50). В с. Медово, Чирпанско през 30-те-50-те год. на ХХ век жените на двете семейства турски цигани “си бяха разделили селото и всяка от тях знаеше къде да проси. Надвечер, когато домакините готвеха вечерята, те тръгваха от къща на къща и просеха храна. Домакините сипваха във видрицата по лъжица от току-що сготвеното ястие и даваха по филия хляб. Събираше се най-разнообразно ядене. В местния ни разговорен език “циганска видрица” означаваше на едно място от всичко по малко... Щедри бяха моите съселяни. Добре поминуваха циганите до към 1940 г. През военните години храната на всички не стигаше. Баба Айша я чух да казва: “Боне к,во става, че цяло село един циганин не може да изхрани?”.

В средата на 20-те год. на ХХ век градските съвети се опитват да въведат определен ред в просията. “Всякаква просия от просяци, цигани и пр. без разрешение от властта е забранена”. В Стара Загора “...се издаде заповед от общината за регистриране на просяците. На всички лица – местни граждани, които общината признае правото на просяци, издава позволителни за просия и ги снабдява със специално табло с номер”. Приетите административни действия не се оказват особено ефективни, а просяците стават все по-изобретателни. “От известно време нашият град (Стара Загора – б.а.) е наводнен от просяци в болшинството цигани, някои от които се преструват на инвалиди и ужасно тормозят гражданството не само в кварталите на града, но и пред градската градина и театъра...”. Властите от една страна регистрират техните движения, а от друга вземат по-крути наказателни мерки. В началото на м. септември 1934 г. Околийското полицейско управление в Пловдив дава сведение за посещението на просяка турски циганин Салин Адемов от Пазарджик в с. Родопи, Пловдивско. На 4 април 1930 г. влиза за изтърпяване на наказание в Старозагорския затвор просещият циганин чергарин Васил Хр. Василев на 42 г. Същата година Иван Стефанов Колев, 35 годишен български цигани просяк от Стара Загора, изтърпява наказание от осем месеца „строг тъмничен затвор” за „съпротивление на властта, която искала да го арестува” (ТДА Пловдив, ф.75-к, оп.1, а.е.35, л.88; ТДА Стара Загора, ф.759-к, оп.1, а.е.8, л.41, 92; Иванова, Кръстев 2008: 179).

Настъпилите промени в България след 9 септември 1944 г. законодателно засягат и просията. С приемането през 1946 г. на Закон